

Adevărul

Cotidian independent al județului Arad

ANUL II

Nr. 92

Sâmbătă, 14 aprilie 1990

4 pagini — 1 leu

ÎNVIERE

E sărbătoare pe câmpie și-n suflete e sărbătoare,
Învie firele de iarbă sub ploaia razelor de soare.
Sunt Paștile cele frumoase și 'n fire zvonul lor străbate,
Clopotnița-și îndoale spornic încheieturile uscate.
Arama strigă când se sbate măiastra clopotului limbă,
Eu simt strigarea ei aprinsă, și-n vorbe sufletul o schimbă:

Voi toți cari suferiți și plângeți sub largă întindere albastră,
Veniți, veniți, căci va să vie curând împărăția voastră!
Veniți, voi obidiții lumii cu buzele înfrigurate,
Voi chinuții din arșura unei tăceri îndelungate;
Voi osteniți fără nădejde, voi slujitorii fără plată,
Voi căror vremea v'a dat vecinic numai porunca blăstămată;
Voi, ce muncirați pentru alții trudind cu mâinile-amindouă,
Veniți, căci zvonul meu acum vestește învierea, vouă!
Voi ce cu fruntea de sudoare, cu genele de lacrimi ude,
Eu cerului vă strig durerea și Dumnezeu din cer aude!
Aduc lumina care sparge și stărnă capiiști de păcate,
Zăvoarele mucegăite din temnițe întunecate!
Eu celor orbi desleg azi taina înfricoșată de-a vedea
Și prăznuiesc, că-n al lor suflet învie învierea mea!

Ascultă mintea-mea supusă, genunchii mei se pleacă 'ncet
Și-aduc prinosul închinării celui de neam din Nazaret.

OCTAVIAN GOGA

(Poezie publicată în revista „Luceafărul”
nr. 9 din 1907)

Ioan Alexandru:

„Ierusalimul neamului românesc este acum în Banat“...

— Domnule Ioan Alexandru, am copiat pentru întâlnirea noastră o afirmație frumoasă, rostită de dumneavoastră într-un interviu, în urmă cu zece ani. „Eu cred în soarta spiritualității noastre, o insulă divină în peșterile Carpaților, o insulă de unde pot apărea iluminări cu prelungă putere de acțiune care nu se uită ușor...”, spuneți atunci. Ce înnoiri credeți că aduce în spiritualitatea noastră, iluminarea din decembrie?

— Cred că, acum, după evenimentele de la Timișoara și din țară, după această jertfă a tineretului Românesc, revenim la ceea ce a fost axa de foc a poporului român, de la apariția sa în istorie și, până astăzi — creștinismul. Nu țările de caracter, nu vitezile păgâne ci această tandrețe a sufletului, această neprihănire a copiilor, această credință invincibilă că mai presus decât moartea este viața și această viață care nu poate fi biruită de moartea este învierea lui Iisus Hristos.

Acum stăm cu toții în fața acestui fapt al învierii lui Hristos. Săptămâna Patimilor este timpul în care trebuie să ne spălăm de vinovăția sînge-

lui curs pentru că sîntem singurul popor din Europa care și-a omorât copiii. Avea-vom noi, oare, curajul pe măsura curajului celor care l-au văzut murind pe Hristos să mărturisim sensul jertfei martirilor noștri? N-a fost o revoluție. În revoluție oamenii sînt înarmați dar tinerii au venit în fața armelor cu flori. Tineretul a dat lovitura de grație unei mișcări atee, în pragul Crăciunului și din această jertfă se naște România nouă. N-a fost o revoluție ci nașterea lui Iisus Hristos. Avea-vom oare curajul să mutăm jertfa copiilor noștri în jertfa lui Iisus Hristos?

— Un curaj al credinței, oare?

— Problema credinței este axul lumii. Cultura fără cult, fără religie, e crimă. Orgollul artistului fără smerenia credinciosului, nu mintuie nimic. Dacă eu am putut veni aici după jertfa de la Timișoara întâlnindu-mă cu mii de oameni, se datorează faptului că în opera mea l-am mărturisit pe Iisus Hristos care este centrul vital și permanentă nefructuoză de două milenii în cultura Europei. Comuniștii au vrut să facă om nou și au eșuat făcînd un monstru. Au dărîmat chiar bi-

sericile îngăduite de turci să fie construite. România a petcutuit sfîrșitul acestei monștruoșități.

Din drumurile mele în aceste luni prin diferite orașe am văzut că singurele locuri pline de oameni sînt bisericile, toate celelalte instituții culturale fiind aproape pustii. Biserica este podul peste fluviul lumii. Ce trebuie să facă poporul român? Urgent să introducă în școli evanghelia lui Hristos.

— Vă urmăresc gândindu-mă la studenții filologi care studiază cu dumneavoastră Vechiul Testament, la credincioșii ce vă ascultă în biserici prelegerile, la poezia pe care o aveți în conducerea Partidului Național Românesc Creștin și Democrat... În ce măsură sînt toate acestea prelungiri ale ființei poetului?

— În străinătate am învățat ebraica și greaca și m-am întors în țară să lupt pentru Hristos. Bruma mea de dizidență a fost ca învățătura lui Hristos să rămîna în poporul meu.

LAVINIA STOICU

(Cont. în pag. 4 III-a)

Lumea de ieri, lumea de azi

Îi ascult pe fruntașii politici și mă surprind ușorînță cu care vorbesc despre țărani și în numele țărănilor. Cît optimism în cuvintele lor și cît parfum! Cîtă visare! Să nu știe domniile lor că țărănimea, în înțelesul de acum, arhaic, nu mai există? Că foștii țărani dispar odată cu bunicii și părinții noștri? Sigur, dacă ne luăm după numărul celor ce au pretins ori au primit pămînt, s-ar putea deduce că țărănimea este încă o „clasă”, cum ne-am obișnuit să-i spunem. Rămîne însă de văzut cîți dintre cei ce se îndreaptă spre agricultură vor merita numele generic de țărăni și cîți vor da bir cu fugiții. Iar în funcție de aceasta, va rămîne să vedem

dacă optimismul celor ce afirmă că agricultura se va reface în doi-trei ani nu este cumva lipsit de temei.

Nu sînt un pesimist, iar pe țărani i-am avut întotdeauna

Care țărani?

În suflet, nu doar pentru că, așa cum afirma poetul, „vennicia s-a născut la sat”, ci pentru că acolo avem toți rădăcinile. Trebuie să recunoaștem însă că, printr-un proces de-a dreptul diabolic, țărăni au fost dezrădăcinați și împinși spre navelism, au fost transformați din producători în consumatori, puși să stea la cozi la carne, ouă

și pîne. Ei, mina de aur a țării, au fost desființați pur și simplu, încît în afară de cei ce conduceau un tractor ori de cei ce aveau vîrsta preșcolară înaintată ca s-o ia din loc n-a prea rămas nimeni la țară. Țărăni au devenit o specie rară, donniilor politicieni, iar fenomenul metamorfozei care se va produce trebuie să înțeapă cu pregătirea, cu calificarea, aproape, a unei noi forțe de muncă agrariene. Este bine să fim optimiști, dar nu pe seama unor iluzii. Și ar fi și mai bine dacă dezbaterele politice ar mai schimba mediul ambiant, zăbovind mai mult prin sate și printre oamenii care mai știu ce este agricultura. Este pasul necesar de la teorie la practică, de la propaganda electorală la viața propriu-zisă, iar fără el zădărnici sînt toate.

TRISTAN MIHUȚA

„Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte, călcînd, și celor din morminturi viață dăruindu-le“.

Următorul număr al ziarului nostru va apărea miercuri dimineața.

